

ΞΜΥΡΝΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΕΙΜΟ

Πολύ μικρός αγάπησα μικρούλα, χωρίς έννοια,
κι έκαρτερούσα τόν καιρό
νά μεγαλώση, νά χαρώ
Χρυσό φεγγάρι πρόσωπο και στήθη χρουσταλλένια.
Περνούν'τα χρόνια βιαστικά και φεύγουν φορτωμένα
τή νειότη μας και τή χαρά,
χωρίς νά στρέψουν μία φορά
και νά παρηγορήσουνε δυό μάτια δακρυσιμένα.
Ξεβλασταράσαμε κ' ή δυό, μηλιά και κυπαρίσσι,
μιά πριν καλοφουντώσω έγώ,
έκείνη έκαμε καρπό.
και δέν έκαταδέχτηκε γι' αυτό νά μου μιλήση.
Περνούν τ'α χρόνια βιαστικά κ' έρχονται φορτωμένα
μέ χιόνια και μέ γηρατειά,
σβούν τής καρδιάς μας τή φωτιά,
κι' αφήνουνε τ'α στήθη μας ήφαιστεια σβουσιμένα.
'Αλλοίμονοι ! όπου 'τρεξε σ' αυτό τ'ο μονοπάτι
κατάκοπος θ'έ νά σταθ'ή
και γρήγορα θ'ά κοιμηθ'ή
έκείνος, όπου άνοιξε 'νορίτερα τ'ο μάτι.
'Ιδες την τώρα τή μηλιά π'ώς γέρνει χωρίς μ'ήλα,
και στέκει μέ ξηρά κλωνιά !
Τ'ο κυπαρίσσι γειτονιά
Τήν άψηλή του κορυφή γέρνει γιομάτη φύλλα.
Μ. Α. Σεϊζάνης

ΔΕΜΒΩΔΙΑ

*Ηρδα, κόρη, νά σέ κλέψω
Τήν ώραία αυτή βραδυά.
Μακρ'ά νά ταξιδεψώ...
— Τράβα, ναύτη, τ'α κουσιά !
Τ'ο καράβι περιμένει
μ' άνοιγμένα τ'α πανιά
και τήν άγκυρα σφωμένη...
— Τράβα, ναύτη, τ'α κουσιά !
'Αφες με νά σέ φιλήσω
και μέ τ'α θεριά φιλιά
δίπλα σου νά ξεψυχήσω...
— Βλέπε, ναύτη, τ'α κουσιά...
Στίλπον Πιτσάκης

ΣΙΣ ΡΟΔΟΝ

'Η άνοιξις έπέρασε, τ'ο καλοκαιρι πάει...
Πού β'ήκες, τριαντάφυλλο, τσιμωρωδιές τού μ'αί;
Σ'έ ποιο περβόλι σ' έκοψε τ' αγαπημένο χέρι
'Εκείνης όπου μυστικά σ' έμένα σ'ε προσφέρει ;
Γιά νάχης τέτοια όμορφιά, γιά νάχης τέτοιο χρώμα
Θά σάγγιζαν τ'α χείλη της και τ'ο γλυκό της στόμα.
Μέ τής καρδιάς της τή δροσιά θ'ά σ' έχη ποτισμένο
Γι' αυτό 'σαι τόσο δροσερό και τόσο μυρωμένο,
Γι' αυτό ή ευδία σου γλυκαίνει βαλασιμόνει,
Τήν πληγωμένη μου καρδιά και μου περνούν οι
[π'νοί.
Τέτοιο τριαντάφυλλο ποθώ, τήν ώρα πού πεθάνω.
Νά π'έσ' άπ' τ'ο χεράκι της σ'α στήθη μου άπάνω.

*Αρ. Καλλιγιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

'Εκτίταξα τ'ο στόμα σου, τ'ο κοραλλένιο στόμα,
πού πάντα γιά στολίδι του έχει χαμόγελο γλυκό
και ελπ'α μέ παραπάνο : είνε μικρή άζόμα
ν' άκούση άπ' τ'α χείλη μου γλυκό αγάπης μυστικό.
'Εκτίταξα τ'α μάτια σου, τ'α μάτια σου τ'α μαύρα,
πού μ' έθαρούσαν τρυφερά και χαμηλώναν μέ ντροπή,
και ελπ'α : ίσως 'ς τήν καρδιά νοιάθει κ' έκείνη λαύρα,
μ'α είν' άθώα και δειλή και ντρέπεται νά μου τ'ο π'ή.
Τ'ο μυστικό μου τ'ο 'κρυψα 'βδομάδες, μήνες, χρόνια,
μ'α ήρθ' ή ώρα, αγάπη μου, νά τ'ο φωνάξω, νά τ'ο π'ω
ν' αφήσω π'αί τή σιωπή πού τήν καρδιά πληγώνει
και νά σου π'ω, έλεύθερα, μικρούλα μου, σ'ε αγαπώ...
Γεωργ. Ζερμπίνης

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Τ'ο κυνήγι σ'την Γαλλία κατά τόν μεσαιώνα.—Τ'α προνό-
μια τών ευγενών.—'Η κυνηγομανία βασιλέων και άρ-
χόντων.—Π'ώς κυνηγούσαν μέ τ'α γεράκια.

Είς κανένα άλλο μέρος τού κόσμου δέν αγάπησαν τόσον τ'ο κυ-
νήγι, όσο σ'τη Γαλλία. Πουθενά άλλου δέν έφάνησαν τόσον πιστοί
πρός τήν κυνηγέτιδα 'Αρτέμιδα οι λάτρεις της, όσοι έν Γαλλία.

Τ'ο κυνήγι υπήρξεν είς τήν Γαλλίαν ένα τών αρχαιοτέρων εθί-
μων τού λαού. Οι πρόγονοι τών σημερινών Γάλλων, οι Γαλάται,
έκυνηγούσαν και χάριν τέρψεως και χάριν ...κέρδους. 'Όταν δέ προ-
σέφεραν θυσίας είς τήν προστάτιδα τού κυνηγίου θεά, παρευρί-
σκοντο είς αυτές άνθοστροφείς, φέρνοντας μαζί τ'ων και τ'α κυνηγε-
τικά τ'ων σκυλιά, τ'α όποία ήσαν φημισμένα και τ'α όποία έμπορεύ-
οντο κερδίζοντας άρκετά τήν εποχήν εκείνην.

Οι Φράγκοι δέν έδειχθήσαν λιγότερο από τούς Γαλάτας μανιακοί
γιά τ'ο κυνήγι. 'Από τής εποχής αυτών μάλιστα έγένετο τ'ο κυνήγι
προνόμιο τών ευγενών και ότηγορεύετο άυστηρώς σ'όλους τούς άλ-
λους πολίτας, οι παραβάται έπιμωρούντο άυστηρότατα.

'Ο Γκεγκοάρ ντε Τουβ άναφέρει κάπου ότι ο Βασιλεύς Γοντράν
κυνηγών μιά μέρα σ'α δάση του, β'ήκε ένα βόνασο σκοτωμένο.
Τούτ'ο έν έξοργισε και διέταξε νά ενεργηθούν άνακρίσεις π'ρός ά-
νακάληψιν τού τολήσαντος νά κυνηγήση έντός τών δασών του. Πα-
ρουσιάσθη τότε ο δασονόμος του και υπέδειξεν ως ένοχον τόν γέ-
ροντα θαλαμηπόλον τού Βασίλεως. 'Ο θαλαμηπόλος ήρνήθη τήν
κατηγορίαν. Κατά τ'α έθιμα τής εποχής ο Βασιλεύς διέταξε νά γίνη
μονομαχία μεταξύ τών δύο αυτών, πιστεύον ότι ο ένοχος θ'ά έφο-
νεύετο κατ' αυτήν. Σ'την μονομαχία τόν γέροντα θαλαμηπόλον άν-
τεκατέστησεν ο νεαρός άνεψιός του. 'Εφρονέθησαν δέ κατ' αυτήν
και οι δύο άντίπαλοι. 'Ο Βασιλεύς όμως μη όχρεασθείς είς τούτο
διέταξε και έθανατώθη και αυτός ο γέρον θαλαμηπόλος του. Τ'α
κυνήγια τής εποχής αυτής ήσαν επικινδυνωδέστατα. Κυνηγούσαν ί-
δίως τ'α άρκετους, τούς κάπρους και άλλα θηρία. Οι Βασιλείς έ-
τρεφαν σ'α δάση τ'ων χάριν τού κυνηγίου παντοειδή ζώα. Πρώτος
δέ ο Φίλιππος Αύγουστος τ'ω 1183 έπεριείχετο τ'ο δάσος τών Βιγ-
κενών, καταστήσας αυτό άληθές ζωοτροφείο.

Τήν εποχήν τού φεουδαρχικού συστήματος τ'ο κυνήγι είχε κα-
ταστή ή μαγία τού Βασιλέως και τών άρχόντων. Π'ας μη άρχων δέν
είχε δικαίωμα νά κυνηγ'ή. 'Ο Κλωντ ντε Σεζοέλ άναφέρει σχετικώς
ότι είς ένα μη ευγενή έσυγγορεύετο και αυτή ή άνθρωποκτονία,
ουδέποτε όμως ο φόνος μιάς έλάφου, ενός άγριοχοίρου, ενός λαγού!
Πλήν τών σκύλων έχρησιμοποιούσαν τότε γιά τ'ο κυνήγι και γε-
ράκια. Οι ευγενείς μανιάδες κυνηγοί όρκίζοντο σ'α κυνηγετικά
τ'ων σκυλιά και σ'τους ίερακ'ας τ'ων !...

Τόσον δέ υπέροχος άπόλαυσις έθεωρείτο τ'ο κυνήγι, ώστε ο τρο-
βαδόρος τού 12ου αιώνος Raimbaud comte d'Orange, γράφει σ'ένα
του τραγουδι π'ρός τήν ερωμένη του : «'Είδε νά μη μου έπιτραπή νά
κυνηγήσω ποτέ σ'τη ζωή μου, είδη νά μη κρατήσω ποτέ σ'ο χέρι μου
γεράκι, άν κούταξα άλλη γυναίκα, άπ' τή στιγμή πού σ' αγαπήσω !»

Και αυτοί όμως οι κληρικοί τ'ο είχαν ορίζε
τότε σ'ο κυνήγι, λησιμονούντες χάριν αυτού νά
έκκλησιαστικά τ'ων καθήκοντα !... Τ'ο είχαν δέ
τόσο παρακάμει ώστε πρώτος ο Καρολομάγνος
έλαβε σχετικά περιοριστικά μέτρα, κατόπιν δέ
τους άπήγορεύσαν τ'ο κυνήγι έντελώς διάφοροι
Σύνοδοι.

Δέν υπήρχε μεγαλύτερον έγκλημα γιά τόν χο-
ρικό παρά νά συλληφθ'ή κυνηγών. 'Ο άρχων 'Εγ-
γ'αλδός δέ Κονώ έστειλε σ'την άρχόννη τρεψί-
νεαρούς χωρικούς, οι όποιοι συνελήφθησαν νά
κυνηγούν είς τ'α δάση του !

'Ο Λουδοβίκος ο ΙΑ' κατέστη μισητός είς τόν
λαόν γιά τ'α περιοριστικά μέτρα πού έπέβαλε σ'ο
κυνήγι. 'Ερρίκος ο Ε' έπέβαλε τήν ποινήν τού
θανάτου κατά παντός, όστις ήθελε συλληφθ'ή νά
κυνηγ'ή σ'α δάση του. Τόν νόμον αυτόν έμετέλασε
μετά 70 περίπου έτη ο Λουδοβίκος ΙΑ'.

Είνε άπειρα τ'α συγγράμματα πού έγράφησαν τόν μεσαιώνα σχε-
τικώς μέ τ'ο κυνήγι. Οι συγγραφείς τ'ων εκθειάζουν τ'ο κυνήγιον, «ως
ύπεροχον άπασχόλησιν, άπομακρύνουσαν τούς ανθρώπους τών θανασιμων
άσχετημάτων» και υποδεικνύουν διάφορους τρόπους αυτού. Λόγω τού
ότι έχρησιμοποιούντο ίερακες γιά τ'ο κυνήγι διετηρούντο υπό
τ'ων ευγενών και ολόκληρα ίερακοτροφεία. 'Η ίερακοθηρία άρχισε
σ'τη Γαλλία από τού έτους 428.

Βραδύτερον δέ έχρησιμοποιούσαν γιά τόν αυτό σκοπό και άετούς.
'Η ίερακοθηρία έφθασε είς τόν ύψιστον τής έντελείας βαθμόν επί
Λουδοβίκου τού ΙΓ'. 'Αργότερον άπγορεύθη και είς αυτούς τούς
ευγενείς, έκυνηγούσαν δέ μέ γεράκια μόνον οι βασιλείς και οι
Πρίγκιπτες. Μέ ίερακ'ας έκυνηγούσαν τήν εποχήν εκείνην και οι
γυναίκες τών ευγενών.

'Η ίερακοθηρία διετηρήθη μέχρι τού Λουδοβίκου ΙΑ'. Οι κυνη-
γετικοί ίερακ'ες έγυμνάζοντο νά συλλαμβάνουν τ'α πτηνά σ'όν ά-
έρα ή νά τ'α φωνεύουν μαχόμενοι κατ' αυτούς.

Μέ ίερακ'ας έκυνηγούσαν και σ'ο Βυζάντιον, έξ ου και ο τίτλος
τ'ού 'Ιερακ'άρ η—'Γερακ'άρη»

